

gjorde endvidere nogle Bemærkninger om Valutaspørgsmaalet, som ogsaa af Statsministeren var nævnt, idet denne til det ærede Medlem Hr. Pürschels meget store Fortrydelse havde henvendt en særlig Opfordring til Venstre om nu at søge et Samarbejde om Valutaspørgsmaalets Løsning. Det var jo ikke saa unaturligt, at Ministeren gjorde det; thi for det første ligger de økonomiske Principper, som ligger til Grund for Socialdemokratiets Politik, og de, der ligger til Grund for Venstres Politik, hinanden adskilligt nærmere end det økonomiske Princip, som findes i det konservative Folkeparti, ligger overfor det, som findes i Socialdemokratiets, eftersom Socialdemokratiet her i Danmark altid af Princip har været et Frihandelsparti, og dernæst var Udtalelsen heller ikke unaturlig, efter at et fremtrædende Medlem af det ærede Medlem Hr. Pürschels Parti har sagt, at han betragter Regeringen som en Ulykke, hvori jo i Grunden ligger, at hvad der end sker, er det vigtigste at faa denne Ulykke fjernet. Det var derfor naturligt og meget betimeligt, at den højtærede Statsminister nu gentog, hvad jeg med Glæde hørte ham sige i Fakse, en Opfordring til Venstre om at forsøge at løse Valutaspørgsmaalet sammen med to andre Partier. Jeg ved nu ikke, hvorledes jeg skal forstaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelse herom. Jeg skal ikke komme meget ind derpaa nu, men skal blot sige følgende om Valutaraadet. Det ærede Medlem siger, at Valutaraadet er enigt om noget, og hvis den høje Regering ikke kommer med andet end det, som Valutaraadet er enigt om, er Valutaspørgsmaalet løst, og saa er Valutaordningen gennemført, men hvis Regeringen kommer med noget andet end det skitserede, maa Regeringen ikke vente at faa Bistand af Venstre. Her maa jeg gøre opmærksom paa, hvad det er, Valutaraadet er enigt om. Valutaraadet er enigt om at lægge en Plan for 2 Aar og anbefaler at forny Nationalbankens Moratorium for 2 Aar, for at Nationalbanken i disse 2 Aar kan fastholde Kronen og bringe den skridtvis opad gennem 4 Halvaar. Heroverfor siger Valutaraadet saa, at man opfordrer Regeringen til at føre Forhandlinger med Nationalbanken om to Ting, nemlig om, under hvilke Forudsætninger Nationalbanken vil paa-

tage sig en Forpligtelse til at handle saaledes og til at gennemføre det, og hvad Regeringen vil kræve af Nationalbanken i saa Henseende. En af de Ting, man ved, der vil blive stillet Krav om, og som har særlig Betydning, er Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af Laan til Nationalbanken fra Statens Side, og derom findes der en anbefalende Udtalelse. Men det, som man nu venter paa, er, hvilke Betingelser Nationalbanken maa opstille for at kunne paa tage sig Forpligtelsen. Vi ved jo en Ting: at Nationalbanken ikke mener at kunne paa tage sig denne Forpligtelse til at fastholde Kronen og bringe den op i disse 4 Halvaar, hvis man intet gør fra Statens Side, ej heller, hvis man kun gør det fra Statens Side, at man tilbagebetaler 40 Mill. Kr. Nationalbanken mener, at noget andet ogsaa er nødvendigt, hvis man ikke skal have den, hvor man havnede, den Gang Egaliseringsfonden brød sammen. Dernæst ved vi, at Regeringen vil kræve noget af Nationalbanken, idet Valutaraadet indgaaende har udviklet, at Nationalbanken, naar den faar et saadant 2-aarigt Moratorium med de økonomiske Fordele, som stammer deraf, vil være i Stand til at sætte en Indsats ind, og der kom en Udtalelse frem, som tyder paa, at Nationalbanken under Forhandlingen forstaaer dette. Om nogle Dage vil altsaa Forslaget komme til at ligge som et Tilbud fra Nationalbanken om under visse Forudsætninger at garantere det, som Valutaraadet har ønsket: Kronens Fastholdelse og gradvise Stigning i Løbet af 4 Halvaar, og jeg mener, at et saadant Forslag maa da behandles med al den Alvor; man tillægger dette Spørgsmaal. Hvis man tillægger det en stor Betydning, at Valutaraadet har kunnet lægge dette Program, og at det ogsaa gennemføres, saa maa man ogsaa møde til Forhandlingen om de Forslag, som fremkommer som Resultat af Forhandlingen med Nationalbanken og Regeringen, ikke blot villig overfor det, som er Regeringens Krav til Nationalbanken, men ogsaa overfor det, som er Nationalbankens Forudsætning for sin Medvirkning til Gennemførelsen deraf. Thi det, som til syvende og sidst Valutaraadet er enigt om at udtale, er dette, at *de* har Fejl, som tror, at Staten alene skal ordne dette, og *de* har i lige Grad fejl, som